

Arrest

nr. 159 607 van 8 januari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 september 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DEBUSSCHERE en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees, afkomstig uit Tirana en bent u Albanees staatsburger. Op 6 december 1999 vroeg u voor de eerste keer asiel aan in België. U verklaarde in Albanië te zijn veroordeeld voor incidenten tijdens de uitoefening van uw job bij de Republikeinse Garde en voor uw deelname aan een staatsgreep. U bleef niet uitsluitend in België en in september 2002 werd u door de Zwitserse autoriteiten opgepakt en gerepatrieerd naar Albanië. Daar trad u in het huwelijk met uw verloofde, N. A. (...) (O.V. (...)), en jullie gingen bij haar ouders in Laç (district Shkodër) wonen. In maart 2003 besloten jullie terug te keren naar België, waar uw asielprocédure nog steeds hangende was. Op 25 november 2003 nam het Commissariaatgeneraal een weigeringsbeslissing omdat er geen geloof kon worden gehecht aan het feit dat u veroordeeld zou zijn wegens uw aandeel in de

gebeurtenissen van de staatsgreep van 14 september 1998. Ook oordeelde het Commissariaat-generaal dat wat betreft de incidenten waarbij u zou zijn betrokken in uitoefening van uw functie binnen de Republikeinse Garde, een gerechtelijk onderzoek een logisch gevolg is en dat de stappen ondernomen door de procureur-generaal louter in een onderzoek naar de verantwoordelijken van de begane gewelddaden kaderen. Een eventuele vervolging/veroordeling die u in dit verband zou riskeren kon dan ook geenszins worden weerhouden als een vervolging om motieven voorzien in de Vluchtelingenconventie. Uw echtgenote keerde in de zomer van 2004 terug naar Albanië om voor haar zieke vader te zorgen. U bleef in België. Op 19 augustus 2004 bevestigde de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal. Uit Albanië vernam u dat u in september 2004 bij verstek was veroordeeld voor een incident in juni 1997 waarbij u drie personen had verwond. Ondanks uw veroordeling besloot u in december 2005 naar Albanië terug te keren om uw echtgenote en uw ondertussen geboren zoon op te halen en naar België te brengen. In uw huis in Tirana werd u echter opgepakt en naar de gevangenis gebracht om uw straf uit te zitten. De rechtszaak werd opnieuw gedaan en aanvankelijk werd u in Eerste Aanleg veroordeeld tot 25 jaar gevangenisstraf, maar dit werd in beroep verminderd tot 12 jaar. Op 17 februari 2015 kwam u vervroegd vrij. Uit vrees voor bloedwraak door uw slachtoffers of hun familie besloot u dat het voor u en uw gezin niet veilig was om in Albanië te blijven. Op 11 maart 2015 verlieten jullie Albanië en op 16 maart 2015 vroegen jullie asiel aan.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, d.d. 20 februari 2015; uw identiteitskaart, d.d. 10 juni 2009; een attest van gezinssamenstelling, uitgereikt in Tirana op 24 februari 2015; het vonnis van het Hof van Beroep van Tirana waarbij u tot twaalf jaar cel veroordeeld werd voor opzettelijke doodslag op drie personen, d.d. 23 juli 2008; een brief van invrijheidsstelling, uitgereikt in Peqin op 17 februari 2015; twee krantenartikelen d.d. 9 december 2005 over het incident waarbij u in 1997 drie personen neerschoot; het schoolrapport van uw zoon voor het schooljaar 2014-2015, uitgereikt in Vau Dejës (Shkodër) op 24 februari 2015; en een attest van het schoolbestuur van de middelbare school van Vau Dejës waarin verklaard wordt dat uw zoon D. (...) er school liep tussen 2011 en maart 2015, d.d. 6 augustus 2015.

B. Motivering

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

U stelt sinds een schietincident in 1997 in een conflict te verkeren met de drie slachtoffers die u toen heeft gemaakt en hun families. U kan zelf evenwel niet goed duiden of het hier nu gaat om een situatie van hakmarrja (wraak) of gjakmarrja (bloedwraak), maar stelt uiteindelijk dat het voor u een situatie van gjakmarrja (bloedwraak) is (CGVS II, p. 4). Echter, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de situatie waarin u stelt betrokken te zijn geraakt bezwaarlijk beschouwd kan worden als een vendetta (gjakmarrja), zoals die door de Kanun van Lekë Dukagjini in een in de Balkan algemeen aanvaarde definitie beschreven werd. In dit verband kan verwezen worden naar de positie van het Hoge Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR) dat sinds 2006 slachtoffers van bloedwraak als een "sociale groep" beschouwt en oordeelde dat het bloedwraakfenomeen onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève kan ressorteren en zo een onderscheid kan gemaakt worden met slachtoffers van (geweld)daden van gemeen recht. Zo heeft volgens het UNHCR een bloedwraak betrekking op de leden van één familie die leden van een andere familie doden bij wijze van vergeldingsmaatregelen die worden uitgevoerd volgens een eeuwenoude ere- en gedragscode. Overeenkomstig de klassieke erecode in Albanië (de Kanun) kan een conflict maar als vendetta beschouwd worden wanneer de wraaknemers publiekelijk het verlangen uiten om de in hun ogen geschonden eer van hun familie of hun clan met bloedwraak te herstellen. Omwille van het publiekelijk karakter van de wens tot bloedwraak is elke bij de bloedwraak betrokken persoon op de hoogte van het bestaan van de wraak, de identiteit van de wraaknemer(s) en van de motieven van de wraak. Een vendetta wordt volgens de Kanun binnen de 24 uur na de gepleegde moord (nadat de eer van de wraaknemers werd geschonden) verkondigd door de tegenpartij. Alle door de wraaknemers geviseerde mannen zien zich vanaf dan verplicht zich thuis op te sluiten uit angst te worden gedood. Dankzij traditioneel geregelde verzoeningsprocessen kunnen in een bloedvete verwikkelde families tot een onderhandelde oplossing komen. De definitie van bloedwraak overeenkomstig de Kanun sluit alle nieuwe vormen van wraak en haar afgeleiden (hakmarrja), uitdrukkelijk uit en deze kunnen dan ook enkel beschouwd worden als interpersoonlijke afrekeningen die zich slechts gedeeltelijk baseren op de principes van bloedwraak zonder er echt één te zijn. Vormen van wraak die zich niet aan de voorschriften van de Kanun houden, worden als dusdanig niet als bloedwraak beschouwd en ressorteren bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun

politieke overtuiging. Tal van elementen wijzen er op dat er in uw situatie geen sprake is van een bloedwraak zoals in de hierboven beschreven definitie. Zo is er nooit een publiek verlangen geuit door uw slachtoffers of hun familie om de in hun ogen geschonden eer te herstellen (CGVS I, p. 11, 13-14; CGVS echtgenote, p. 7-9). Verder had u bijzonder weinig informatie over de tegenpartijen. Tijdens uw eerste gehoor kon u aanvankelijk niet op de namen van uw slachtoffers komen, pas na de pauze, nadat u met uw echtgenote had gepraat, kon u de namen opnoemen (CGVS I, p. 10, 13). Tijdens uw tweede gehoor kon u maar één van uw slachtoffers noemen (CGVS II, p. 6). U heeft ook geen enkel idee of uw slachtoffers broers hebben of hoeveel kinderen ze hebben (CGVS II, p. 6-7). U kan enkel maar zeggen dat u uw drie slachtoffers vreest, maar verder kan u niemand concreet opnoemen van familieleden van de slachtoffers die zich ook eventueel zouden kunnen wreken (CGVS II, p. 6-7). Nog blijkt uit uw verklaringen dat u regelmatig het huis verliet. U ging zelf uw paspoort halen in Tirana en u kon zich, weliswaar gedurende een korte periode gezien uw verblijf in het buitenland en in de gevangenis, vrij bewegen in Shkodër (CGVS II, p. 4). U en uw echtgenote merkten wel verschillende keren op dat uw zoon moest opgroeien in Shkodër, hoewel hij in Tirana geboren is, en uw echtgenote verklaarde dat ze hem altijd zelf naar school bracht (CGVS I, p. 8; CGVS II, p. 4; CGVS echtgenote, p. 7). Uw zoon kon evenwel zonder problemen schoollopen in Shkodër en uit niets blijkt dat de jongen er geen normaal leven kon leiden. Integendeel, u verklaarde zelf dat de kans klein is dat de tegenpartijen in Shkodër iets zouden doen en maakt gewag van het feit dat er daar veel familieleden van uw echtgenote zijn (CGVS II, p. 4). Ten slotte heeft u nooit een poging ondernomen om met de tegenpartijen tot een verzoening te komen. Uw verklaring dat ze dit toch nooit zullen aanvaarden (CGVS II, p. 7) is louter hypothetisch en stemt andermaal niet overeen met een daadwerkelijke bloedwraaksituatie.

Bijkomend dient nog te worden opgemerkt dat u zelf in 2005 vrijwillig terugkeerde naar Albanië en dat ook uw ouders, die sinds 2002 in België wonen en volgens u ook onder de dreiging van de bloedwraak vallen, nog naar Albanië terugkeren. Dit ondermijnt de ernst van uw vrees dat de tegenpartijen daadwerkelijk iets zullen doen.

Wat er ook van zij, u hebt niet aannemelijk gemaakt dat u geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezig autoriteiten. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich in verband met uw vrees voor wraak door de slachtoffers van het schietincident in 1997 nooit heeft gericht tot uw autoriteiten. Er van uitgaan dat de Albanese autoriteiten niets zouden kunnen doen omdat er elke dag mensen in Albanië worden vermoord en er anders niet zoveel Albanezen naar het buitenland zouden vluchten (CGVS I, p. 14), of aannemen dat de politie zeker in dergelijke zaken geen bescherming biedt (CGVS echtgenote, p. 9), is louter hypothetisch en kan geenszins als een afdoende uitleg beschouwd worden. Indien u uw problemen niet bij de bevoegde autoriteiten aangeeft, kunnen ze hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt bovendien dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie. In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen. Volgens de Europese Commissie heeft deze wet een positief effect op het functioneren van de politie. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Gezien het geheel van bovenstaande bevindingen heeft u geenszins aangetoond dat er wat u betreft sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin noch van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

De door u aangebrachte documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw identiteit, nationaliteit en familiesamenstelling staan niet ter discussie. Ook het feit dat u in Albanië ooit gerechtelijk werd veroordeeld en vervroegd vrijkwam wordt niet betwist. Het schoolrapport van uw zoon en het attest van de schooldirectie tonen enkel aan dat uw zoon school liep in Shkodër, maar niets meer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 16 en 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van de materiële motiveringsplicht.

In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van artikel “48/4/b” van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. Vooreerst benadrukt de Raad dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). De Raad stelt vast dat verzoekende partij de schending van de artikelen 16 en 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aanvoert, doch dat zij niet de minste toelichting geeft op welke wijze zij deze artikelen geschonden acht. Derhalve dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het eerste middel niet ontvankelijk is.

2.2.2. Waar verzoekende partij zich in het kader van de subsidiaire bescherming beroept op de schending van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde richtlijn bij de wet van 15 september 2006 werd omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor die niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005- 2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84). De schending van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4.1. Aangaande de opmerking van verwerende partij in de bestreden beslissing dat verzoekende partij betreffende het conflict niet goed kan duiden of het hier nu gaat om een situatie van *hakmarrja* (wraak) of *gjakmarrja* (bloedwraak), maar uiteindelijk stelt dat het voor haar een situatie van *gjakmarrja* (bloedwraak) is, terwijl echter uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de situatie waarin verzoekende partij stelt betrokken te zijn geraakt bezwaarlijk beschouwd kan worden als een vendetta (*gjakmarrja*), zoals die door de *Kanun* van Lekë Dukagjini in een in de Balkan algemeen aanvaarde definitie beschreven werd, bemerkt verzoekende partij dat zij duidelijk heeft aangegeven dat de woorden *hakmarrja* en *gjakmarrja* in haar regio onderling inwisselbaar zijn en dezelfde betekenis dragen. Verzoekende partij wijst erop dat in de “COI Focus” betreffende “Albanië – Bloedwraak” van 27 augustus 2014 (bijlage 3 van het verzoekschrift) gesteld wordt dat de *Kanun* – ondanks de codificatie ervan – voornamelijk gaat over een geheel van mondeling overgedragen regels van gewoonterecht, die in de praktijk variëren van regio tot regio en door de tijd heen. In het document staat dan ook duidelijk aangegeven dat de ‘bloedwraak’ geen eenduidig begrip is en dat het van regio tot regio anders toegepast wordt. Ook gaat men er van uit dat de *Kanun* van Lekë Dukagjini “in een in de Balkan algemeen aanvaarde definitie beschreven werd”. Verwerende partij gaat er verkeerdelijk

vanuit dat het begrip 'bloedwraak' een vast begrip is met een vaste definitie. Daar verwerende partij zich vasthoudt aan deze eenzijdige definitie en haar hele beslissing hierop baseert, kwam zij dan ook tot de verkeerde conclusie dat de situatie van verzoekende partij niet beschouwd kan worden als een vendetta (*gjakmarrja*). Voorts meent verzoekende partij dat er te veel belang gehecht wordt aan het feit dat zij zich de namen van de slachtoffers niet kon herinneren. Er dient rekening gehouden te worden met het feit dat deze feiten dateren van de jaren '90, met haar ongeveer tien jaar durende gevangenisstraf die een diepe indruk gelaten heeft op haar, met haar vlucht vanuit Albanië naar België, met de bijkomende stress van de asielprocedure en met de stress van het gehoor. De mentale druk op verzoekende partij heeft ervoor gezorgd dat zij zich bepaalde elementen niet kon herinneren tijdens haar gehoor. Bovendien zijn de namen van de slachtoffers bekend bij verwerende partij, daar deze namen blijken uit het vonnis dat door verzoekende partij werd neergelegd. Verzoekende partij benadrukt ten slotte nog dat haar leven in gevaar is indien zij zou terugkeren naar Albanië gelet op de bloedwraak vanwege de familie van de slachtoffers die zij gemaakt heeft en verwijst desbetreffend naar het door haar neergelegde krantenartikel waarin zij met naam en toenaam (en foto) werd vermeld.

2.2.4.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij met haar opmerkingen niet aantoont dat de aan het administratief dossier toegevoegde informatie waarop verwerende partij zich dienaangaande heeft gebaseerd, met name de "COI Focus" betreffende "Albanië – Bloedwraak" van 27 augustus 2014, foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, daar zij nalaat enige andersluidende informatie voor te leggen. Verzoekende partij beperkt zich daarentegen tot het herhalen van de loutere bewering dat de begrippen *hakmarrja* (wraak) en *gjakmarrja* bloedwraak in haar regio van herkomst onderling inwisselbaar zijn en dezelfde betekenis hebben.

De Raad wijst er verder op dat uit de "COI Focus" betreffende "Albanië – Bloedwraak" van 27 augustus 2014 (administratief dossier, map "Z-AA", stuk 15, landeninformatie, deel 2) blijkt dat er een onderscheid bestaat tussen bloedwraak (*gjakmarrja*) en andere soorten vergelding (*hakmarrja*) en dat om te beantwoorden aan de kwalificatie van bloedwraak (*gjakmarrja*) de wraak moet gebeuren op basis van de voorschriften van de *Kanun*. Overeenkomstig de klassieke erecode in Albanië (de *Kanun*) kan een conflict maar als vendetta worden beschouwd wanneer de wraaknemers publiekelijk het verlangen uiten om de in hun ogen geschonden eer van hun familie of hun clan met bloedwraak te herstellen; en de bloedwraak binnen de 24 uur na de gepleegde moord (nadat de eer van de wraaknemers werd geschonden) wordt verkondigd door de tegenpartij. Alle door de wraaknemers geïmagineerde mannen zien zich vanaf dan verplicht zich thuis op te sluiten uit angst te worden gedood. Omwille van het publiekelijk karakter van de wens tot bloedwraak is elke bij de bloedwraak betrokken persoon op de hoogte van het bestaan van de wraak, de identiteit van de wraaknemer(s) en van de motieven van de wraak. Dankzij traditioneel geregelde verzoeningsprocessen kunnen in een bloedwraak verwikkelde families tot een onderhandelde oplossing komen. Enkel deze bloedwraak kan aanleiding geven tot een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag op grond van 'het behoren tot een sociale groep'.

In casu wijzen tal van elementen erop dat de situatie waarin verzoekende partij verkeert niet kan worden beschouwd als een bloedwraaksituatie (of *gjakmarrja*). Zo blijkt uit de bestreden beslissing (i) dat er nooit een publiek verlangen is geuit door de slachtoffers of hun familie om de in hun ogen geschonden eer te herstellen; (ii) dat verzoekende partij de namen van haar slachtoffers niet kon noemen; (iii) dat verzoekende partij geen weet heeft van de familiale situatie van haar slachtoffers, en evenmin familieleden van de slachtoffers kan noemen die zich eventueel ook zouden kunnen wreken; (iv) dat verzoekende partij, luidens haar verklaringen, ondanks de wraakdreiging regelmatig het huis verliet, onder meer om haar paspoort op te halen in Tirana; (v) dat de zoon van verzoekende partij zonder problemen schoolliep in Shkodër en, zoals uit de verklaringen van verzoekende partij en haar vrouw blijkt, er een normaal leven leidde; en (vi) dat verzoekende partij geen enkele verzoeningspoging heeft ondernomen met haar slachtoffers en/of hun familieleden. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift met betrekking tot de namen van de slachtoffers opwerpt dat rekening gehouden moet worden met het feit dat deze feiten dateren van in de jaren '90, met haar ongeveer tien jaar durende gevangenisstraf die een diepe indruk gelaten heeft op haar, met haar vlucht vanuit Albanië naar België, met de bijkomende stress van de asielprocedure en met de stress van het gehoor, bemerkt de Raad dat elke asielzoeker in zekere mate onder mentale druk staat. De aangehaalde gebeurtenissen zijn evenwel dermate ingrijpend en fundamenteel – uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij in juni 1997 drie personen onder schot nam met de bedoeling hen te doden (administratief dossier, map "Z-AA", stuk 5A, gehoorverslag CGVS d.d. 26/06/2015, p. 9-10) – dat mag worden verwacht dat deze, ongeacht het tijdsverloop, in het geheugen gegrift staan en verzoekende partij bij machte moet zijn de namen van haar slachtoffers te noemen, temeer daar zij zich actueel beroept op een vrees voor bloedwraak uitgaande van de personen die zij verwondde en/of hun familieleden. De onwetendheid van

verzoekende partij dienaangaande wijst duidelijk op een gebrek aan interesse en ondermijnt de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden vrees voor bloedwraak. Verder stelt de Raad nog vast dat door verzoekende partij geen enkel medisch attest wordt bijgebracht waaruit haar problematische mentale toestand zou kunnen worden afgeleid. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat haar mentale toestand haar ervan zou weerhouden volwaardige verklaringen af te leggen.

Daar waar verzoekende partij verwijst naar het door haar neergelegde krantenartikel, stelt de Raad vast dat de door verzoekende partij neergelegde krantenartikelen d.d. 9 december 2005 louter het incident waarbij verzoekende partij in 1997 drie personen neerschoot en haar gerechtelijke veroordeling bevestigen, hetgeen niet wordt betwist. Dat verzoekende partij sindsdien in een situatie van bloedwraak verkeert met de drie slachtoffers die zij toen heeft gemaakt en hun families, blijkt hieruit geenszins.

De Raad besluit dan ook dat de door verzoekende partij voorgehouden wraakdreiging vanwege de slachtoffers die zij heeft gemaakt en hun familie niet in overeenstemming te brengen is met de traditionele bloedwraaklogica en aldus geen verband houdt met de criteria bepaald in het Vluchtelingenverdrag.

2.2.5.1. Betreffende de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten, wijst verzoekende partij erop dat, hoewel de informatie waarnaar verwerende partij verwijst in haar beslissing – verzoekende partij voegt deze als bijlage toe aan haar verzoekschrift (bijlage 4) – inderdaad stelt dat er maatregelen genomen werden om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, uit diezelfde informatie blijkt dat hoewel er een wettelijk kader voorhanden is om misbruik en corruptie van de politie aan te pakken, dit in de praktijk nog niet werkzaam is. Verder blijkt uit deze informatie het wantrouwen van de bevolking ten aanzien van het Albanese rechtssysteem en de bezorgdheid die blijft bestaan over corruptie binnen het rechtssysteem. Op dit moment zijn er voor verzoekende partij dan ook geen garanties dat zij zich kan beroepen op de hulp van en/of bescherming door de Albanese autoriteiten. Dit blijkt ook uit het rapport van *Home Office* van augustus 2015 dat verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 5).

2.2.5.2. De Raad wijst er vooreerst op dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Luidens artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet wordt bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 in het algemeen geboden wanneer de Staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van het grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer verzoekende partij toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

De Raad stelt vast dat uit de door verwerende partij geconsulteerde landeninformatie, waarvan zich een kopie in het administratief dossier bevindt (administratief dossier, map “Z-AA”, stuk 15, landeninformatie, deel 1), blijkt dat er in Albanië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Immers blijkt hieruit dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie. In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen die volgens de Europese commissie een positief effect heeft op het functioneren van de politie. Verder blijkt uit deze informatie dat in het geval dat de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen kunnen ondernomen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Uit diezelfde informatie blijkt voorts dat de problemen in Albanië zich voornamelijk situeren rond corruptie en mismanagement bij dezelfde overheid. Bezorgdheid over corruptie binnen het rechtssysteem blijft bestaan en zorgt voor een belemmering in de handhaving van de wetgeving tegen mensenhandel en in de inspanningen om slachtoffers te beschermen. De informatie

maakt ook melding van de raadgevingen van de Europese Commissie die stelt dat er verdere inspanningen van zowel de regering als het parlement moeten komen om de onafhankelijkheid, verantwoordingsplicht, onpartijdigheid en efficiëntie van het gerechtelijk apparaat te verbeteren. De politieke wil tot hervorming blijkt uit de actieplannen, maar de implementatie lijdt onder een tekort aan middelen. De burgers hebben echter de mogelijkheid om klacht in te dienen bij de instelling van de Ombudsman en er zijn ook talrijke NGO's actief op het gebied van mensenrechten en rechtshulp aan economisch of sociaal zwakkeren. De OVSE is in Albanië ook erg actief betrokken bij de hervorming van de instellingen en de promotie van mensenrechten. De Raad stelt vast dat de door verzoekende partij aangebrachte informatie (bijlage 5 van het verzoekschrift) de informatie waarop verwerende partij zich desbetreffend baseert geenszins tegenspreekt, maar daarentegen bevestigt dat de efficiëntie van de Albanese politie is verbeterd alsook de mogelijkheden tot het indienen van een klacht tegen de politie. De Raad wenst hierbij nog op te merken dat absolute bescherming door geen enkele rechtsstaat kan worden geboden, doch de aanwezigheid van redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade volstaat, wat *in casu* het geval is. Verwerende partij stelt dan ook terecht vast dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Door verzoekende partij worden voorts geen concrete aanwijzingen of geldige redenen aangebracht waaruit blijkt dat dit voor wat haar persoonlijk betreft niet van toepassing zou zijn. De Raad besluit dan ook dat verzoekende partij geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat er voor haar problemen met de slachtoffers die zij maakte tijdens het incident in 1997 en hun familie in Albanië onvoldoende beschermingsmogelijkheden zouden zijn. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekende partij niet de minste poging heeft gedaan om zich desbetreffend te beroepen op de hulp en bescherming van de in haar land aanwezige autoriteiten.

2.2.6. Gelet op wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij noch aanspraak kan maken op de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch op de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van voormelde wet, daar de situatie waarin verzoekende partij verklaart dat zij zich bevindt niet beschouwd kan worden als een bloedwraak en niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en verzoekende partij voorts niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij niet zou kunnen rekenen op de in Albanië aanwezige beschermingsmogelijkheden.

Verder wijst de Raad erop dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Albanië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.7. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

mevr. K. VERHEYDEN,

De griffier,

K. VERHEYDEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

J. BIEBAUT